

Paulo Coelho
Valkire

v|b|z

LJUBLJANA

Predgovor

Z J.-jem sva šla na večerjo ob plaži Copacabana v Riu de Janeiru. Z radostjo in vznichenjem pisca, ki se pripravlja na objavo svoje druge knjige, sem mu podaril izvod *Alkimista*. Pojasnil sem mu, da je knjiga posvečena njemu in da bi se mu na ta način rad zahvalil za vse, kar sem se naučil od njega v najinih šestih letih družjenja.

Dva dni kasneje sem ga pospremil na letališče. Prebral je že kar nekaj odlomkov knjige in me opozoril na stavke: »Vse, kar se zgodi enkrat, se lahko ne zgodi nikoli več. Toda vse, kar se zgodi dvakrat, se bo zagotovo zgodilo tudi tretjič.« Vprašal sem ga, kaj mi želi s tem povedati. Odvrnil mi je, da sem imel v svojem življenju že dvakrat priložnost uresničiti svoje sanje, a sem to priložnost v obeh primerih uničil. Citiral mi je del pesmi Oscar Wilda:

*A to, kar ljubi, ubije vsak,
Naj vsak resnico čuje:
Ta ubija s srepimi očmi,
Kdo drug se prilizuje,
Plašljivec da strupen poljub,
Pogumni z mečem sune!**

* Oscar Wilde, Izbrano delo: poezija in proza, *Balada o Readinški ječi*, prevedla: Nada Grošelj, Mladinska knjiga, Ljubljana, 2009.

Rezultat tega puščavskega izkustva so *Valkire*. Opisani dogodki so se zgodili med 5. septembrom in 17. oktobrom leta 1988. Zaporedje nekaterih odlomkov je spremenjeno, dvakrat sem uporabil fikcijo, zgolj zato, da bi bralec lahko bolje razumel opisana dejanja – vsa poglobljena dejstva pa so resnična. Pismo, ki je navedeno v epilogu knjige, je zabeleženo v Registru listin in dokumentov v Riu de Janeiru pod številko 478038.

Paulo Coelho

valkire

Vozila sta se že skoraj šest ur. Že stotič je svojo sopotnico vprašal, ali sta na pravi poti.

In že stotič je pogledala na zemljevid. Da, bila sta na pravi poti. Čeprav je bilo okoli njiju vse zeleno, blizu je tekla lepa reka in ob cesti je bilo veliko dreves.

»Najbolje, da se ustaviva na kakšni bencinski črpalki, in vprašava,« je pripomnila.

Pot sta nadaljevala brez besed, poslušala sta starejšo glasbo z radijske postaje. Chris je vedela, da ni bilo rešnične potrebe po ustavljanju na črpalki, zato ker je bila prepričana, da sta šla v pravo smer – čeprav je okolica dajala popolnoma drugačen vtis. Vendar je dobro poznala svojega moža – Paulo je bil napet, nezaupljiv, mislil je, da je morda ona narobe pogledala na zemljevidu. Pomiril bi se, če bi še koga vprašala za napotke.

»Zakaj sva prišla sem?«

»Da bi lahko izpolnil svojo obljubo,« je odgovoril.

»Čudna naloga,« je rekla ona.

Res je zelo čudna, je tudi on pomislil.

Govoriti s svojim angelom varuhom.

»Govoril boš s svojim angelom,« je dejala čez nekaj časa, »ampak zdaj se vseeno lahko malo pogovarjaš tudi z menoj.«

On je bil še naprej tiho, osredotočen na cesto, najverjetneje je razmišljal o tem, da se je ona gotovo zmotila pri usmerjanju. »Nič ne pomaga, če vztrajam,« je pomislila.

Stisnila je pesti, da bi se kar najhitreje pojavila črpalka: z letališča v Los Angelesu sta šla naravnost na pot – strah jo je bilo, da bi bil Paulo že preutrujen in bi zadremal med vožnjo.

Preklete postajališče pa se kar ni in ni hotelo pokazati na obzorju.

»Morala bi se poročiti z inženirjem,« je rekla sama pri sebi.

Nikoli se ne bo navadila na to – da kar naenkrat vse pustiš, slediš svetim potem, mečem, govoriš z angeli, narediš vse, kar je v tvoji moči, da napreduješ po poteh magije. »Vedno je bil obseden s tem, da je vse kar pustil in šel, tudi preden je spoznal J.-ja.«

Spominjala se je dneva, ko sta šla prvič skupaj ven. Takoj sta šla v posteljo in že en teden zatem je k njemu odnesla delovne potrebščine. Njuni skupni prijatelji so ji nekoč rekli, da je Paulo čarovnik, in tistega večera je Chris telefonirala pastorniku protestantske cerkve, kamor je zahajala, in ga prosila, da bi molil zanjo.

Vendar prvo leto njunega razmerja ni niti enkrat spregovoril o magiji. Delal je v snemalni hiši, in to je bilo to.

Leto, ki je sledilo, je bilo enako. Dal je odpoved in šel delat v drugo snemalno hišo.

Tretje leto je ponovno dal odpoved (obsedenost s tem, da vse pustiš!) in začel pisati scenarije za televizijske oddaje. Njej se je to vsakoletno menjavanje služb zdelo čudno – ampak pisal je, služil denar in dobro sta živela.

Dokler ni proti koncu tretjega leta – še enkrat – pustil službe. Nič ji ni pojasnil, rekel je le, da je bil sit tega, kar je počel, da mu dajanje odpovedi in menjavanje služb več ne zadošča.

Hotel je odkriti, kaj si v resnici želi. Prihranila sta nekaj denarja in odšla po svetu.

»Z avtom. Točno tako kot zdaj,« je pomislila Chris.

Takrat sta se srečala z J.-jem v Amsterdamu, šli so na

kavo v Hotel Brower in gledali na kanal Singel. Paulo je prebledel, ko ga je zagledal, bil je vzhičen. Končno je zbral pogum in odšel proti mizi, kjer je sedel ta lepo oblečeni visoki gospod z belimi lasmi. Tiste noči, potem ko sta spet ostala sama – alkohol se ga je ponavadi hitro prijel, takrat pa je spil je celo steklenico – in samo tistikrat, ji je povedal, da se je sedem let posvečal magiji (čeprav je ona to že vedela, povedali so ji prijatelji). Vendar pa je iz neznanih razlogov – ki ji jih ni nikoli razkril, kljub temu da ga je večkrat spraševala o tem – vse opustil.

»Imel sem vizijo tega človeka, pred dvema mesecema, v koncentracijskem taborišču Dachau,« je rekel o J.-ju.

Dobro se je spominjala tistega dneva. Paulo je močno jokal, govoril ji je, da sliši klic, vendar ne ve, kako naj se odzove.

»Se moram spet posvetiti magiji?« je vprašal.

»Moraš,« je odgovorila.

Srečanje z J.-jem je vse spremenilo. Sledili so obredi, rituali, vaje. In tudi dolga potovanje z J.-jem, brez vnaprej določenega datuma vrnitve. Dolga srečanja s čudnimi moškimi in lepimi ženskami, polnimi senzibilnosti, ki je migetala okoli njih. Sledili so izzivi in preverjanje, dolge noči brez spanca in dolgi konci tedna, ko sploh nista prestopila praga hiše. Vendar je bil Paulo tako zadovoljnejši – ni več živel od menjavanja služb. Skupaj sta odprla majhno založbo, njemu pa je uspelo uresničiti stare sanje – pisati knjige.

Končno se je pojavila črpalka. Postreglo jima je temno dekle indijanske krvi. Oba sta skočila iz avta, da bi si vsaj malo pretegnila noge, medtem ko je dekle polnilo tank.

Paulo je vzel zemljevid in ga primerjal z načrtovano potjo. Izbrala sta pravo smer.

»Zdaj se je sprostil in se bo lahko pogovarjal z menoj,« je pomislila.

»Ti je J. naročil, da se moraš tukaj srečati s svojim angelom?« ga je zelo previdno vprašala.

»Ne,« je odvrnil.

»No, vsaj odgovoril mi je,« je pomislila, medtem ko je zrla v sijočo pokrajino. Sonce je začelo zahajati. Če ne bi tolikokrat pogledala na zemljevid, bi tudi sama podvomila o tem, ali sta na pravi pot. Njun cilj je bil namreč oddaljen le še približno deset kilometrov, čeprav je pokrajina dajala vtis, da sta še daleč, zelo daleč.

»Ni mi J. naročil, naj pridem sem,« je nadaljeval Paulo, »kjerkoli bi lahko izpolnil nalogo. Vendar imam tukaj *znanca*, saj razumeš?«

Seveda ga je razumela. Paulo je imel *znanca* povsod. Rad jih je imenoval člani tradicije; ona pa jih je v svojem dnevniku poimenovala člani "zarote". Obstaja veliko več čarodejev in vračev, kot si sploh moremo predstavljati.

»Je to kdo, ki govori z angeli?«

»Nisem prepričan. Samo enkrat mi je J. bežno omenil

učitelja tradicije, ki živi tukaj in zna govoriti z angeli. Morda pa so to samo govorice.«

Ali pa je govoril resnico. Vendar je Chris vedela, da bi lahko izbral katerikoli kraj, kjer je imel *znance*. Kraj, kjer bi se zlahka oddaljil od vsakodnevnih težav in se osredotočil na *čudežno*.

»Kako pa boš govoril z angelom?«

»Ne vem.«

»Kako čuden način življenja,« je pomislila. S pogledom je pospremila moža, ki je šel dekletu plačat račun. Vedel je le to, da mora govoriti z angeli, to je bilo vse! Pustiti vse, kar je prej počel, sestiti na letalo, potovati dvanajst ur do Los Angelesa, peljati šest ur do tega kraja, oborožiti se z zadostno mero potrpljenja za štiridesetdnevno bivanje tukaj, in vse to samo zato, da bi govoril – oziroma, natančneje, poskušal govoriti – z angelom varuhom!

Nasmehnil se ji je in ona mu je nasmeh vrnila. Konec koncev ni bilo tako slabo. Imela sta svoja vsakodnevna pričkanja, treba je bilo plačati račune, podpisovati čeke, se dogovarjati z ljudmi zgolj iz vljudnosti, treba je bilo pogoltniti marsikaj neprijetnega.

Vendar sta še vedno verjela v angele.

»Uspelo nama bo,« je rekla.

»Hvala ti za “nama”. Vendar sem tukaj jaz čarovnik.«

Dekle s črpalke je potrdilo, da sta na pravi poti. Vozila sta še deset minut, tokrat z izključenim radiem. Povzpela sta se na majhen grič, in šele ko sta prišla na vrh – ter ugledala naravo tam spodaj –, sta se zavedla, kako visoko sta. Vseh tistih šest ur sta se počasi vzpenjala, ne da bi to občutila.

Vendar sta prispela na cilj.

Ustavil je avto na postajališču in ugasil motor. Ona se je še enkrat ozrla nazaj, da bi videla, ali je sploh res: da, videla je zelena drevesa, rastline, raznoliko rastje.

Pred njo pa se je čez celoten horizont razprostirala puščava Mojave. Širna puščava, ki se je raztezala čez pet zveznih držav, vse do Mehike, puščava, ki jo je nešteto-krat videla v *vesternih*, ko je bila še otrok, puščava, ki je imela predele s čudnimi imeni, kot Mavrični gozd ali Dolina smrti.

»Rožnata je,« je pomislila Chris. Ampak ni nič rekla. On je nepremično gledal to neskončno širino, kot da bi želel ugotoviti, kje živijo angeli.